

DE BLINDE

Ik tuur naar de duistere blinde,
Die sluit van de wereld mij af —
Slaat die open, zal 'k weerzien de linde,
Die mij lommer en bloesemen gaf?

Ik tuur naar de donkere blinde,
Als een masker met oogen van licht,
Waarachter mij dreige en verblinde
Der hemelen aangezicht.

Ik tuur naar de sombere blinde,
Waar de hartjes lijk oogen zijn,
Als die oogen van één, die mij minde,
Vol zegen van zonnenschijn.

Ik hoor, door de hartjes der blinde,
Na den nacht, die zoo lang was en bang,
De lijster, mij teeder gezinde,
Die mij troost met zijn morgenzang.

Hoe zoet, door de hartjes der blinde,
Dat lentige weeldelied,
Ik wil niet dat het mij binde
Aan het leven, dat mij ontvlieft.

Ik wacht tot dit leven, die blinde,
Zal eindelijk openslaan
En, bezaligd, ik wedervinde
Wie vóór mij is ten hemel gegaan.

HÉLÈNE SWARTH

LENTEWEE MOED

door HENDRIKA KUYPER—VAN OORDT

HET IS EEN LENTEMORGEN ALS ER ZOO vele zijn, te guur en te koud voor den tijd van het jaar. De kastanje in den tuin draagt reeds groene waaertjes, de violen zijn in den grond gezet en 't gras is gezaaid. Maar waar blijft nu 't zonnetje?

Een oude vrouw sluit het raam, waar de wind op staat. Er is iets armelijks in de lucht, een voorspelling van hagel op de knoppen der hortensia's, welke de tuinman wat voorbarig van het beschuttend naaldgroen ontdeed. Iets van plotse zwarte buien, en verongelukte jonge spreuwen. Voorjaarsstormen geven wel goede hoop aan hen, die jeugdig en krachtig zijn. Doch als men bejaard is, en op geen belofte voor dit leven meer mag rekenen...?

De oude vrouw verzet zich tegen het gevoel van droefheid en kommer, dat drukt op haar hart. „Niet toegeven,” denkt ze, „flink zijn, ik wil vandaag immers mijn kastje doen.” Zij woont in bij haar getrouwde dochter, doch zij heeft op haar étage haar eigen meubelen behouden. Beneden is het huis modern ingericht; als de moeder daar bij haar dochter op visite komt, dan zegt zij, en waarlijk welgemeend, aangename dingen. Hoe eenvoudig is dit alles in 't onderhoud, hoe praktisch en frisch. En dan, men kan 't zich immers evengoed genoeglijk maken, met ergens een intiem hoekje. 't Is gewoonte geworden tusschen moeder en dochter om elkanders

kamers te waardeeren, al heeft de laatste wel een glimpje goedigen spot voor die kastjes met lofwerk, waar men elken morgen een slordig half uurtje aan verdoet, die tafelpooten waar je bij moet kruipen met 'n stofkwastje, en o, die bekleede armstoelen. De moeder verdedigt haar boedeltje niet, wat zou 't baten? De tijd is veranderd, haar kind heeft gelijk. Ze praat maar mee, zoo neemt zij Mien den wind uit de zeilen! Maar als ze oprijst van den stalen stoel, en toegeeft voor den zooveelsten keer, dat je heusch in die dingen prettig zitten kan, dan verlangt ze hevig naar haar huizinkje boven, waar elk stuk drager is van een herinnering.

De dochter, van haar kant, wil verstandig wezen. Zij laat haar moeder stil betijen. Zij bedenkt, dat mama toch ook niet meer zoo zuinig behoeft te wezen op een ochtenduurkje als een druk zakenman. Laat haar moeder nu maar een beetje met haar bezittingen spelen, oude menschen worden immers gelijk aan kinderen. Zij, Mien, is bereid om wat te geven en te nemen; als mama zoo vriendelijk haar staal en glas aanvaardt, waarom zou zij dan ook niet een goed woord hebben voor die ouderwetsche tierlantijntjes, waar ze toch niet altijd tusschen hoeft te verkeerren. Ieder zijn vrijheid, en aan iederen tijd zijn eigen opvattingen.

Maar 't kan best zijn, dat Mien, op een theeuurtje boven, bij 't welbekende blad met de lieve blauwe kopjes waar ze als meisje al uit dronk — dat de modern-georiënteerde dochter in weerwil van alle nuchtere praktijk en zakelijkheid een verteederling over zich voelt komen.